

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 11: asjemenou, waar zijn ze nou

Mijn allereerste blog ging over Rohan. Maar dan wel Rohan op vrijdag. Vrijdag wanneer meneer niet naar de opvang gaat. Vrijdag, de oh zo fijne papadag. De vrijdag waarop het Haagse Tuig er niet is en de Nederlandse broer en zus ook op de opvang zitten. Het blog klopte wel, maar naar het schijnt zitten er meerdere dagen in een week.

Rohan, het monster waarvan ik het bestaan van hem kreeg te horen op vaderdag. Damn wat was ik blij. Na de 12 weken echo vertelden we de andere monsters over zijn komst. Lilililili komt aardig overeen met het geluid wat we te horen kregen. De tijd verstreek, de groei ging hard...te hard. Monster nummer 6 had haast met groeien. Testen, drankjes, onderzoeken en ziekenhuisbezoeken namen haast het plezier van de zwangerschap weg. Zwangerschapssuiker, tadaaa...dat verklaard waarom dit mormel na de geboorte op de fiets stapt naar huis gaat. Kanonnen wat een bouwwerk van een zoon. Het wordt zwaarder en zwaarder en na vele ongemakken volgt een opname. Het kost me mijn baan, maar op Valentijnsdag verwelkomen wij de dikke boze baby. Weken vliegen voorbij en Sir Poop-a-lot went snel aan het feit dat hij veel broers en zussen heeft. Hij went er zo aan dat meneer altijd veranderd in Sir Mopperpot wanneer het overige gespuis bij hun vader of moeder is. Blij dat hij is op dinsdag (dieensdaaaaaag), Joep en Nilu zijn weer thuis. Blij dat hij is op de even vrijdag, niet de oneven (zie blog 1), Hira is weer thuis. Rani en Rama gelooft hij wel. Fluitende oren heersen namelijk met die twee en dat wordt beloond met een frons en een dodelijke blik. Het is zaterdag, fijn, de hele roedel bij elkaar. Altijd aandacht, altijd herrie, altijd leven in de brouwerij, altijd iemand om hem heen. Constant speelt er iemand voor hem en met hem. Super, zo'n even zaterdag. Zondagochtend, Rohan wordt wakker. Fijn, iedereen is er nog. Aandacht, plezier, wat een geluk. Even drinken, baby is moe, baby gaat slapen, baby wordt wakker, Joep en Nilu weg...#wtf. Je ziet hem zoeken. Zo jong als hij is leggen we hem wel uit dat zn broer en zus weer fijn bij hun papa zijn. Sir Poop-a-lot kijkt ons aan met zn grote blauwe kijkers, even is het afwachten wat hij doet. En welkom sir Mopperpot. Gelukkig zijn er nog 3 anderen. Toch maar wat plezier maken dan. Hunger, eten, moe, slapen, wakker en caramba wat een stilte. Waar is iedereen? Potverdikke, een sloot aan broers en zussen en ik zie of hoor er geen een. En waar is papa? Sir Mopperpot wordt boos, een dikke boze baby. Klagen als de

beste, kop op onweer, miepen, mauwen, zeuren. Ik vind alle papa en mama niet lief. Misschien als ik nou weer slaap en ik word weer wakker zijn ze wel weer terug. Papa wel, maar waar is de rest? Dikke boze mopperende baby. Zondag is op en maandag gloort er hoop. Die hoop vervaagt snel als papa al werkt en ik ben alleen thuis met mama. Een dikke brok chagrijn. Als mama nou ff regelt dat er weer iemand is ben ik misschien wel weer een dikke blijde baby. Er was een tijd dat Nilu er wel eens was. Joep hing er om, hij heeft namelijk een eigen agenda. Daarin staat; laat mama voor niks naar school toe lopen. Het is maandag maar de bel gaat niet. Mama verteld dat de papa van Joep en Nilu klaar is met school. Knap hoor van hem, maar lekker belangrijk, waar blijven mijn broer en zus. Sir Mopperpot. Dikke boze baby. Sir klaag-steen-en-been. Laat het maar snel dinsdag zijn, dan ben ik blij. Tot die tijd heb je het maar te doen met deze blik. Verbazing, verwarring, boos en een snufje teleurstelling. Maar verder ben ik ok, doe mij maar melk. H.A. alsjeblieft. Gekke baby